

En firmafest

Susanna var en kollega. Hon hade ett sött, känsligt ansikte och ett härligt skratt men var för det mesta missnöjd över något. Ibland kom hon in till mig och klagade. Hon fyllde mitt lilla arbetsrum med sin doft och sin kvinnlighet och jag satt och tittade på henne medan hon pratade. Om jag berättade något sa hon ”ja”, och fortsatte att prata om sin chef eller arbetsuppgifter. När vi andra gick ut på stan för att äta lunch brukade hon stanna på kontoret med sin lunchlåda.

På julfesten var det annorlunda. Susanna hade en svart klänning som var sober utan att dölja hennes byst och höfter. Hon hade mer smink än vanligt. Stämningen var redan hög efter glögg och bubbel när vi satte oss vid de dukade borden. Susanna och jag hamnade bredvid varandra. Vårt bord var ett av de livligare kanske för att de flesta av oss var unga. Vi sjöng nubbevisor, skojade och skrattade. Susanna strålade och hela hennes väsen var öppet och positivt. Hon kändes som en kär gammal vän. Vi slog följe till buffén och upptäckte en hummer som låg på ett stort fat med snittar. Den var kanske avsedd som garnityr men Susanna och jag tog varsin klo. Det var som ett roligt bus. Sen gick jag tillbaka och tog den klolösa kroppen, som vi delade på under stor munterhet. När vi gick tillbaka efter en stund låg det en ny hummer på fatet. Susanna och jag tog varsin klo och återvände till bordet med vårt byte som barn som hade pallat äpplen. De andra skrattade åt vårt bus och hittade på egna tokigheter. Stämningen var hög.

Det blev många skratt den kvällen och Susanna och jag ägnade oss alltmer åt varandra. Hon tog min hand och lutade sig mycket nära mig och gav mig förtroenden. Jag kände mig förälskad. Susannas kropp var så nära min att jag kom åt den hela tiden. Jag var omsluten av hennes doft och hennes hår kittlade min kind. Jag lade min hand på hennes ben smekte hennes lår. Vi borde fortsätta nånstans, fast jag inte visste hur det skulle gå till rent praktiskt. Hon var fantastisk och vi passade så bra ihop. Men plötsligt, just som det var som intensivast, reste hon sig och sa att hon måste hem till Lennart. Hon pussade mig rakt på munnen med halvöppen mun och försvann innan jag hann reagera.

Kvar satt jag med en tom stol bredvid mig och minnet av hennes kyss i mina läppar och tunga. Sedan skulle vi lämna borden och folk drev mot baren, där redan några av mina kollegor hängde. Jag morsade på dem och sa att jag måste på muggen först. Det var en arbetsdag dan därpå och jag hade ingen lust att dricka mer, så jag smet iväg. Hemma var det tyst och tryggt och fullt av familjens dofter. Klockan var strax före tolv när jag kröp ner i min säng och upptäckte ett av barnen som sov på min plats. Jag borde kanske ha burit över Pernilla till hennes egen säng men jag gillar att ha henne där. Ett litet snusande knypte mellan Maria och mig. Hon sov lugnt vidare när jag gjorde plats för mig och kröp ner. Jag kände hur sömnen kom över mig så snart jag lade huvudet på kudden. Dan därpå stötte jag ihop med Susanna i korridoren. Hon var precis som vanligt: saklig, självcentrerad och lite sur. Jag sa att festen hade varit kul. Hon sa att hon hade missat tåget och fått vänta en halvtimme på nästa. Det lät som om det var mitt fel.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Dickson med Poeter.se id #26659 innehar upphovsrätten